

## HỒI 356

## Đột Vi Nhi Khứ

Từ Tử Lăng an nhiên đứng trước Đại Hùng bảo điện, trước mặt là chiếc đỉnh hương lớn ngăn cách với đại môn tam bảo.

Gã chỉ còn cách đại môn một trăm bước.

Chỉ là một trăm bước, song lại quyết định vận mệnh Từ Tử Lăng. Nếu như gã không thể đến được tam bảo, không thể vượt qua bức tường kia, tự viện này sẽ trở thành nơi cầm tù gã vĩnh viễn.

Từ Tử Lăng tuy không tán thành hùng tâm tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng, nhưng cũng không cho phép bất cứ một ai vùi dập nó, dù người đó có là đại biểu cho chính nghĩa thiên hạ. Sư Phi Huyền, Liễu Không hay Phật môn Tứ đại thánh tăng cũng đều không thể bắt gã khoan tay đứng nhìn, nhất là lại bằng phương cách dùng vũ lực để giam cầm như hiện tại.

Con người gã ngoài mềm trong rắn, một khi đối phương thông qua vũ lực để gây sức ép, gã tuyệt không bao giờ chấp nhận. Dù bất cứ trên phương diện nào, con đường Khấu Trọng và gã đang đi đều tự vấn không hổ với lòng. Thiên hạ đang trong tình thế vô minh chủ, người người có thực lực đều quật khởi, tại sao các gã lại không được phép mưu cầu sự nghiệp riêng?

Gã và Khấu Trọng cùng lớn lên từ góc chợ Dương Châu, từ khi xuất đạo đã trải muôn vàn nguy hiểm, mỗi một thành công đều là kết quả của những cố gắng tột cùng, so với Lý Thế Dân xuất thân danh gia vọng tộc, quyền thế thủ hạ có sẵn trong tay, hỏi ai là người xứng đáng hơn? Huống chi Đường thất hiện nay, Thái tử lại là Lý Kiến Thành chứ không phải Lý Thế Dân, ai dám chắc Lý Thế Dân có thể vượt qua Lý Kiến Thành trong cuộc tranh giành ngai vàng?

Tất cả những suy nghĩ ấy khiến Từ Tử Lăng không hề dao động trước những lời của Sư Phi Huyền và nhị Thánh tăng. Đối phương nếu dùng vũ lực, gã sẽ chống lại đến cùng, thà chết cũng không thể mất tự do tự tại.

Nếu đây là trận sinh tử quyết chiến, khẳng định Từ Tử Lăng không hề có lấy đến nửa cơ hội, nhưng đối phương chỉ muốn sanh cầm gã trong khi Từ Tử Lăng lại chỉ một lòng đào tẩu, tương quan hai bên tự nhiên khác xa.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, bước tiếp về phía cửa lớn Đại Hùng bảo điện. Tư thái gã nhìn có vẻ an nhàn thông dong, nhưng chỉ những người trong cuộc mới biết đó là kết quả của nhưng suy tính cao minh và một huyền công vô thượng.

Trước mắt Từ Tử Lăng chợt hoa lên, một bóng chớp nhăm chính diện gã đánh tới. Thoạt nhìn chớp thức đó không hề xảo diệu, thậm chí còn không hề có kinh khí kèm theo, nhưng Từ Tử Lăng biết người ra tay đã đạt đến trình độ phản phác quy chân, vô luận là tiến lên, lùi lại hay tránh sang bên, gã đều không thoát được phạm vi một chớp đó.

Từ Tử Lăng ngẫm vận Đại Kim Cương Luân Ấn, song chớp đón thẳng chiêu công của đối phương.

“Bùng!”

Tứ chớp giao kích.

Ra tay bên phía Nhị tăng chính là Trí Tuệ đại sư. Bốn bàn tay vừa tiếp xúc, Phật môn huyền công trăm năm lập tức thấu chớp truyền vào. Nào ngờ kinh mạch Từ Tử Lăng lại gần như rỗng không, cảm giác hư đỗng không hề có một chút phản chấn. Bản lĩnh như Trí Tuệ cũng không hiểu rõ nguyên do, e cứ tiếp tục sẽ khiến Từ Tử Lăng thụ trọng thương, đành vội vàng thu hồi công lực.

Từ Tử Lăng mượn lực phản chấn, tức khắc lộn về phía sau tới bên bậc thềm Bảo điện, tưởng thất thế phải quay lại thì gã chợt lắc mình phóng vút lên trên, an nhiên đứng thẳng nơi nóc điện.

Một chớp giao kích đó, kết quả hoàn toàn ra ngoài dự liệu của Đạo Tín và Trí Tuệ.

Nguyên lai hai lão đã chủ trương dùng võ công khiến Từ Tử Lăng không sao có thể rời khỏi phạm vi đại tự, cứ dằng dai như vậy cùng thi thố nhần nại, một khi đấu chí Từ Tử Lăng suy yếu cũng là lúc gã phải thúc thủ chịu sanh cầm. Ai ngờ chỉ một chiêu mà hai lão đã bị dồn vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thực ra kết quả ấy cả Từ Tử Lăng cũng không ngờ.

Đối chớp với Trí Tuệ, gã chủ ý vận Đại Kim Cương Luân Ấn, toan lợi dụng tính chất đại đồng tiểu dị của hai loại chớp lực Phật môn để mượn lực đối phương thoát đi, ai ngờ

chưởng chiêu của Trí Tuệ thoát tiền lại không hề có một chút kinh khí khiến gã muốn mượn lực cũng không mượn được.

Đang khi thầm kêu bất diệu, chợt luồng chân khí hùng hậu của Trí Tuệ chợt từ chưởng tâm ồ ạt truyền sang tấn công kinh mạch gã. Cấp bách sinh trí, Từ Tử Lăng không những không vận công chống lại mà còn dẫn dụ chân khí đối phương xuống thẳng huyết Dũng Tuyền, hết như trước đó gã đã từng làm khi hấp thụ năng lượng của Hòa Thị Bích. Một chiêu mạo hiểm đó quả đã khiến Trí Tuệ vội vàng thu hồi công lực, nếu không Từ Tử Lăng chắc chắn phải thọ nội thương rồi.

Nhân họa đắc phúc, luồng chân khí của Trí Tuệ khi tới huyết Dũng Tuyền liền bị tổng xuất ra ngoài, đánh thẳng xuống đất, lực phản chấn đủ mạnh giúp gã có thể phóng mình lên tận mái nhà.

Từ Tử Lăng không khỏi thầm than lên một tiếng, chỉ một Trí Tuệ gã đã chút nữa thất bại, huống chi Đạo Tín vẫn chưa hề ra tay. Nếu không dùng mưu, gã sẽ tuyệt đối không thể nào đào thoát.

“Quả nhiên khá lắm!”

Từ Tử Lăng dịch người sang bên, quay đầu nhìn lại, thấy Thiên Tông Tứ tổ Đạo Tín đại sư chẳng khác nào Phật Di Lặc đang ung dung tự đắc tung một cước về phía gã. Nhìn bề ngoài tưởng chừng ông ta đang đùa giỡn, trên mặt vẫn thường trực vẻ tươi cười.

Bất chợt, tâm thần của Từ Tử Lăng hoàn toàn bị một cước đó hấp dẫn, gần như quên cả bầu trời trắng sáng soi trên đầu, quên cả nơi mình đang giao đấu là ở trên đỉnh của Đại Hùng bảo điện.

oOo

Nấp trong một góc kín, Khấu Trọng toàn thần quan sát khu trạch viện.

Vinh Giáo Giáo khi rời xe đã đi vào nơi này, chắc hẳn đó phải là sào huyệt của Lạc Thủy bang hay yêu nhân Âm Quý Phái.

Gã bám theo giết bằng được Bích Trần, một phần vì bản tính đã định là phải làm bằng được, phần lớn hơn là toan tính cho đại cục. Ngay cả Ma Soái Triệu Đức Ngôn cũng phải công nhận Bích Trần thọ thương là đã kích nghiêm trọng đối với Ma môn, khiến toàn bộ kế hoạch

của bọn chúng đảo lộn. Trong lối Vinh Phụng Tường, Bích Trần không chế Lạc Thủy bang, thao túng cả quân sự và giao thương của một vùng Đông Đô. Tất nhiên Vinh Giáo Giáo có thể thay cha nắm quyền, nhưng sẽ không thể kế thừa uy phong và sức mạnh. Trước mắt nguy hiểm với các gã cũng giảm được bốn năm phần.

Vương Thế Sung chắc chắn không ngồi yên mà sẽ tận dụng cơ hội làm suy yếu Lạc Thủy bang. Lạc Thủy bang rất có thể rơi vào cảnh tứ phân ngũ liệt, đối với Khấu Trọng mà nói, còn có gì lý tưởng hơn!

Lại tiếng y phục phát gió từ trạch viện truyền ra. Khấu Trọng vội chú tâm quan sát, chợt không khỏi lạnh sống lưng.

Chúc Ngọc Nghiền cùng hơn mười cao thủ Ma môn, cả Loan Loan, Tích Thủ Huyền, Biên Bất Phụ, Văn Thái Đình và Vinh Giáo Giáo, vụt phóng ra khỏi trạch viện tiến về hướng tây nam.

Khấu Trọng vội vàng rời chỗ, cũng hết tốc lực phóng đi. Gã biết Ma môn đang truy đến chỗ Phục Khiên, chỉ hy vọng có thể tới trước một bước, báo cho hấn và thủ hạ chạy trốn.

Chúc Ngọc Nghiền đã thật sự nổi hỏa nộ!

oOo

Dù đã đích thân giao thủ với những cao thủ tuyệt đỉnh của Ma môn là Chúc Ngọc Nghiền và Thạch Chi Hiền, nhưng đối diện với một cước rất đổi bình phàm của Đạo Tín, Từ Tử Lăng vẫn không khỏi đau đầu.

Cước chiều đó cũng không thể tránh nổi như một chưởng lúc trước của Trí Tuệ. Đáng sợ hơn, kinh đạo đi theo lại sinh ra một áp lực vô hình không tiền khoáng hậu, khiến da thịt Từ Tử Lăng đau nhức như bị vạn kim châm chích, toàn bộ tâm trí chợt tê bì, cảm quan vốn linh mẫn giảm đi mấy bậc.

Đúng lúc tưởng không thể biến chiêu được nữa, tốc độ cước lực của Đạo Tín đột nhiên tăng lên, nhắm thẳng vào huyệt Khí Hải của gã.

Dù thân thể đang bức bối như bị đè dưới thạch phiến vạn cân, linh đài Từ Tử Lăng vẫn sáng rõ như gương, song chưởng lập tức hạ xuống nghênh tiếp.

“Bùng!”

Từ Tử Lăng tiếp một cước cao thâm mật trắc của Đạo Tín, chủ động bắn khỏi mái nhà, từ từ hạ thân trên đất.

Trí Tuệ lập tức lạng không lao lên, song thủ hoa nhanh, một luồng khí trụ lập tức phát ra nhắm giữa lưng Từ Tử Lăng đánh tới. Trúng một đòn này, chắc chắn gã chỉ còn nước thúc thủ nhận bại.

Từ Tử Lăng lại thầm kêu quá hiểm! Đỡ một cước của Đạo Tín vừa rồi gã lại mượn lực, thuận thế nhẩy lên tránh đòn rồi hạ xuống đất. Đối với kinh khí lạng lẹ của Trí Tuệ, tất nhiên gã có thể dùng khinh công vô thượng của mình đổi hướng tránh chiêu. Nhưng nếu thế Từ Tử Lăng lại lộ ra hết thực lực, mà gã lại đang muốn giấu đi bản lĩnh để thi triển vào lúc tối hậu.

Từ Tử Lăng bất đắc dĩ hét một tiếng dài, chúi xuống biến thành đầu dưới chân trên, tay bắt Vô Úy Ấn, từ chương hóa quyền, toàn lực đỡ một chiêu của Trí Tuệ.

“Bình!”

Quyền khí giao nhau, dư lực lan ra tứ phía.

Từ Tử Lăng phun một vòi máu, bắn tung lên đến hơn mười trượng, cả người quay như chong chóng trong không trung.

Trí Tuệ khẽ niệm một câu Phật hiệu, từ trên mái điện hạ xuống, đến đứng bên cạnh Đạo Tín.

Cả hai đều thầm nghĩ thế là xong! Tiểu tử kia có lợi hại thế nào, so với công lực bách tuế của Trí Tuệ vẫn chỉ như trúng chọi đá. Nhìn tình cảnh thê thảm của gã, sợ rằng một tuần nửa tháng cũng khó mà hồi phục, khi rơi tới đất ắt chỉ còn nước giơ tay xin hàng.

Đạo Tín cao giọng: “Tội quá, tội quá! Chúng ta chỉ là đặng chẳng đặng, tiểu thí chủ đừng oán trách mà rơi vào ma đạo!”

Lúc đó Từ Tử Lăng đã lên đến điểm cao nhất, bắt đầu rơi xuống.

Trong lòng gã mừng đến nỗi chỉ muốn cười phá lên. Từ lúc xuất hiện, nhị Thánh tăng luôn hai người hai nơi, chặn hết mọi đường thoát của gã, giờ cả hai đã đến đứng chung một chỗ, tự nhiên là mở cho hắn một đường lộ.

Trong bất cứ trường hợp nào, chỉ cần hai lão cùng xuất thủ thì Từ Tử Lăng hẳn đã lành ít dữ nhiều. Thật may cho gã là cả hai đều tự trọng thân phận, luân phiên ra tay, khiến gã còn tri tri được đến giờ.

Động tác xoay tít người ấy, vừa khiến Nhị tăng tướng gã đã thụ thương trầm trọng mà loi lổng, vừa làm tốc độ rơi chậm lại để gã có đủ thời gian dùng Trường Sinh Quyết liệu thương. Từ Tử Lăng không để phí một giây, toàn lực vận khí hồi phục, chuẩn bị cho chiêu cuối cùng.

Trí Tuệ mặt lộ vẻ quan hoài, giơ tay chờ sẵn, Đạo Tín cũng đề tụ công lực, chuẩn bị đỡ lấy Từ Tử Lăng chỉ còn cách mặt đất gần ba trượng.

Đúng vào lúc đó, Từ Tử Lăng đột nhiên bật cười lớn, song chưởng vung ra đánh xuống, đồng thời tấn công cả hai lão.

Cả Đạo Tín lẫn Trí Tuệ đều không ngờ gã vẫn chưa chịu thúc thủ, liền thuận tay đang chờ sẵn vận công phát chưởng đánh lại. Vốn tưởng công lực Từ Tử Lăng chỉ có vậy, lại sợ lực đạo dũng mãnh khiến gã thương nặng thêm, nên công lực phát ra chỉ chưa đến hai thành.

“Bùng! Bùng!” Song quyền tứ chưởng giao nhau.

Từ Tử Lăng lại mượn lực bắn chéch về cửa tự, cười lớn: “Đa tạ hai vị đã nương tay, Từ Tử Lăng xin cáo biệt!”

Đạo Tín chột ha hả: “Tiểu thí chủ nói vậy còn quá sớm đó!”

Hai lão lúc này cũng mới hiển lộ bản lĩnh thật sự, không hề lấy đà mà thoát cái đã đến trước tam bảo, hậu phát tiên dao chặn Từ Tử Lăng lại.

Đạo Tín lật nhanh tả thủ, một chưởng như kiếm chém vào vai Từ Tử Lăng. Song tụ của Trí Tuệ cùng phát lên, chưởng giữa chùng hóa thành trảo, tức thì sinh ra một cỗ hấp kinh. Một chiêu này quả thực là xảo diệu, bởi nếu Từ Tử Lăng đối chưởng với Đạo Tín, sẽ không thể mượn lực mà thoát đi như trước được nữa.

Từ Tử Lăng hiểu rõ, thành công hay thất bại chỉ quyết định ở một chiêu này. Gã chỉ còn cách cửa chùa chưa đầy ba trượng, nếu bị ép phải hạ thân xuống đất, chắn chắn sẽ không còn có thể thoát ra được.

Mắt thấy đối phương chỉ còn cách ra chiêu ngạnh tiếp, Nhị tăng lại một lần nữa phải kinh ngạc.

Nguyên lai Từ Tử Lăng đã cấp tốc hoán chuyển chân khí, toàn thân đột ngột dịch chuyển sang ngang theo một quỹ đạo không ai có thể tưởng tượng nổi.

Một chưởng của Đạo Tín huyệt mục tiêu chém vào khoảng không.

Từ Tử Lăng hét vang, song chưởng bung ra đánh mạnh xuống đất, lợi dụng phản chấn bay về phía sau thoát khỏi hấp kinh của Trí Tuệ.

Khi Nhị tăng kịp tỉnh trí, gã đã biến mất trong bóng đêm mù mịt ngoài cửa chùa.

Đạo Tín không hề nổi giận, thậm chí còn cười ha ha, cao giọng: “Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, thứ cho Đạo Tín không tiễn!”

Sư Phi Huyền cùng Liễu Không xuất hiện, trên mặt cả hai đều lộ thần sắc kinh dị. Một khắc trước đó, dám nói cả thiên hạ cũng không ai dám nghĩ Từ Tử Lăng có thể thoát đi.

Giọng Sư Phi Huyền vẫn điềm đạm: “Tiền sự bất vong, hậu sự chi sư, tuy không giữ được Từ Tử Lăng nhưng với kế hoạch thật của chúng ta vẫn thu được nhiều ích lợi, ít nhất chúng ta đã biết chính xác thực lực của hai người!”

oOo

Khấu Trọng nấp vào bên khuất một mái nhà, thận trọng nhô lên nhìn sang một mái nhà khác cách chừng hai mươi trượng. Tại chỗ đó, Chúc Ngọc Nghiên cùng các cao thủ Ma môn vừa đột ngột dừng lại, không rõ là vì lý do gì.

Tâm trạng Khấu Trọng lúc này hết sức mâu thuẫn, vừa muốn nhân cơ hội vượt lên trước đến thông báo cho Phục Khiên, vừa muốn ở lại xem tại sao đối phương không đi tiếp.

Nhưng gã không phải chờ lâu. Sau tiếng niệm Phật hiệu, một lão tăng lẳng lặng hiện thân đối diện với Chúc Ngọc Nghiên.

Lão tăng nhìn có vẻ đã rất già, bạch mi rủ quá mang tai, thân hình cao lớn uy mãnh, khí chất ung dung nhàn nhã, giọng điềm đạm nhưng lại như xoáy vào màng tai: “Chúc hậu vôi vàng gấp gáp, không biết muốn đi đâu vậy?”

Chúc Ngọc Nghiên bình thản cười lạnh: “Tưởng thần thánh phương nào, thì ra là Hoa Nghiêm Tông Đế Tâm tôn giả. Tôn giả động lòng phàm, định quản việc của Âm Quý Phái ta sao?”

Khấu Trọng ngấm thở phào một hơi, Đế Tâm là người đứng đầu trong Tứ đại thánh tăng, thảo nào cả Âm Quý Phái tập trung mà vẫn xem như không! Nhất tăng đã ra mặt, tam

tăng kia chắc cũng đang ở gần đây, thậm chí thêm cả Sư Phi Huyền nữa, Chúc Ngọc Nghiền hẳn là không thể tác quái được đêm nay rồi!

Gã lạng lẽ hạ thân xuống đất, hướng về nơi ẩn nấp. Tính mạng Phục Khiên đêm nay đã không phải lo lắng nữa!

Trên mái nhà, Đế Tâm vẫn bình hòa đáp lại: "Nhược khởi tinh tiến tâm, thị vọng phi tinh tiến, nhược năng tâm bất vọng, tinh tiến vô hữu ngại! Bần tăng đâu phải động lòng phàm, chỉ vì thấy Chúc hậu đang muốn đại khai sát giới nên vì chúng sinh vô tội, đặc biệt đến đây để khuyến cáo!"

Giọng Chúc Ngọc Nghiền càng lạnh hơn: "Kẻ ta muốn giết không hề là vô tội! Tôn giả nếu nhất quyết không nhường đường, đừng trách bản Hậu thực sự phải đại khai sát giới!"

Đế Tâm nghiêm trang: "Trăng kia còn có khi khuyết, con người sao toàn vẹn được? Khổ hải vô biên, hồi đầu thị nạn. Chúc hậu khi nào mới hiểu, có tìm kiếm mấy chẳng qua cũng chỉ có một sự thật duy nhất này thôi!"

Chúc Ngọc Nghiền đột nhiên ngửa cổ cười lên một tràng lạnh lạnh, đoạn gằn giọng: "Phật môn Tứ đại thánh tăng, Tam Luận Tông Gia Tướng luyện Khô Thiền Huyền Công, các hạ luyện Đại Viên Mãn Trọng Pháp, Đạo Tín luyện Đạt Ma Thủ, Trí Tuệ luyện Tâm Phật Chưởng. Chúc Ngọc Nghiền ta may mắn, tối nay lại có cơ hội lĩnh giáo tuyệt học Phật môn rồi!"

Đế Tâm thần nhiên: "Thiện tai, thiện tai! Chúc hậu đã có nhã hứng, đương nhiên sẽ có người tới phụng bồi."

Chúc Ngọc Nghiền nhướn mày ngạc nhiên: "Tôn giả thì ra đã sẵn ý sinh sự, còn dám nói không động lòng phàm? Ai đang sắp tới vậy?"

Một tiếng tiêu trong trẻo bỗng từ xa truyền tới, chỉ vài nốt nhạc mà gây cảm giác triền miên không dứt, khiến người nghe chìm trong hư ảo mộng lung. So với Thạch Thanh Tuyền, tiêu nghệ ấy không hề thua kém.

Tiếng tiêu chợt dừng lại, cũng đột ngột như lúc ngân lên, nhưng dư âm vẫn phảng phất mãi không dứt.

Khẩu Trọng hiểu kỳ đến cực điểm. Gã chưa hề nghe Thánh tăng nào lại thổi tiêu, không biết là ai trong ba người còn lại?

Chúc Ngọc Nghiền lặng đi một lúc, giọng chợt trở lại điềm tĩnh: "Thì ra là Ninh đạo huynh đại giá! Được, chúng ta dừng ở đây!"

Khấu Trọng còn đang sững người ngạc nhiên, Chúc Ngọc Nghiên đã nhanh chóng dẫn thuộc hạ bỏ đi hết.

Một lúc lâu sau, khi chắc chắn cả Đế Tâm tôn giả và Ninh Đạo Kỳ cũng đã đi khỏi, gã mới dám động thân rút lui, sống lưng còn đầm mồ hôi lạnh.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>